

Arrest

nr. 62 012 van 23 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 oktober 2009 en heeft zich op 21 oktober 2009 vluchteling verklaard. Op 10 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 44 749 van 11 juni 2010 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geweigerd. Op 16 augustus 2010 verklaarde verzoeker zich een tweede keer vluchteling.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 februari 2011.

1.3. Op 15 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 februari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Koerd te zijn afkomstig van Basutah behorende tot Afrin. Op 21 oktober 2009 diende u uw eerste asielaanvraag in op basis van volgende elementen: uw detentie in 1997 - 1998, uw weigering om lid te worden van Baath-partij, uw bekering tot het christendom en het bekritisieren van jongeren die naar moskee gingen, gezocht te worden door de Syrische autoriteiten op het moment dat u het land verliet. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 10 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven. Op 12 of 14 maart 2010 hebt u deelgenomen aan een manifestatie voor het Europees Parlement ter herdenking van de rellen in Kamishli. Op 8 april 2010 werd er een verzoekschrift opgesteld tegen de beslissing van het CGVS waarin verwezen wordt naar het rapport van Human Rights Watch en waar ook nog een foto van een doop aan werd toegevoegd. Op 4 juni 2010 vond de zitting plaats op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en op 11 juni 2010 werd u door de RVV de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Uw beroep bij de Raad van State werd op 29 juli 2010 verworpen.

Op 16 augustus 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseert zich op dezelfde feiten zoals door u aangehaald in kader van uw eerste aanvraag. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u op 2 september 2009 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volgende stukken neer: een originele foto van een doopsel, een "origineel" arrestatiebevel dd. 12/05/2010, een handgeschreven brief dd. 28/06/2010 ondertekend door H.(...) M.(...), vier originele foto's van een betoging in maart 2010 voor het Europees Parlement ter herdenking van de rellen in Kamishli (die ook verschenen zijn op website) en drie originele foto's genomen bij de Syrische ambassade van een betoging in juli 2010 naar aanleiding van decreet 49 en tot slot van een betoging in augustus of september 2010 naar aanleiding van de volkstelling en mensen zonder papieren in Syrië. In maart of april 2010 zou u de foto van het doopsel hier in België ontvangen hebben nadat "een vriend" naar Syrië zou zijn gereisd om deze foto via uw familie te ontvangen. Het arrestatiebevel zou aan een zekere U.(...) T.(...) B.(...) zijn meegegeven toen hij op reis was in Syrië. Op 7 augustus 2010 zou hij u dit document overhandigd hebben en u meegedeeld hebben dat uw broer Z.(...) vier keer werd meegenomen voor ondervraging door de autoriteiten om te achterhalen naar waar u gevlucht bent.

Op 8 februari 2011 ontving het CGVS een aangetekende zending met daarin een leeg DVD+R plastic doosje en een bijhorende brief van uw advocaat waarin gesteld wordt dat er een cd-rom in zou zitten met daarop foto's van manifestaties en de adressen van de websites waarop zij te vinden zijn.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo baseert u zich in kader van uw tweede asielaanvraag op dezelfde vervolgingsfeiten als aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag, namelijk gezocht te worden door de Syrische autoriteiten op het moment dat u uw land verliet in 2009 en uw bekering tot het christendom (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 5). Deze feiten werden reeds beoordeeld in kader van uw eerste asielaanvraag en er werd geconcludeerd dat u uw vluchtaanleiding niet aannemelijk hebt gemaakt omdat u hierover vage en incoherente verklaringen hebt afgelegd en uw bekering tot het christendom werd niet overtuigend bevonden. De weigering van uw asielaanvraag door het CGVS werd bevestigd door de RVV die daarenboven stelt dat u uw onmiddellijke vluchtaanleiding in 2009 ook niet kan staven met een begin van bewijs. De RVV concludeerde verder dat uit uw verklaringen niet gebleken is dat u door uw bekering tot het christendom 'an sich' vervolgd of gevisieerd werd (zie Arrest nr. 44 749 dd. 11 juni 2010).

De foto van een doopsel wijzigt niets aan de beslissingen genomen in kader van uw eerste asielaanvraag. Vooreerst hebt u dit stuk al toegevoegd aan uw verzoekschrift dd. 8 april 2010 en werd dit element besproken in de verweernota van het CGVS dd. 26 april 2010, namelijk dat hieruit niet kan worden afgeleid dat u de persoon bent op de foto en dat het bevreemdend is dat u plots deze foto kan neerleggen terwijl u eerder op het CGVS, dd. 17 februari 2010, had aangegeven uw doopakte en foto's van het doopsel te zijn verloren (zie Nota nr RVV/NOTA/10/00733/09.17858/DEG, p. 7 + gehoorverslag CGVS dd. 17/02/2010 1ste asielaanvraag, p. 5). Toen u op de zetel van het CGVS op 4 februari 2011 gevraagd werd wanneer en hoe u deze foto in België ontving antwoordde u dat 'een persoon' het u in maart of april 2010 heeft overhandigd nadat die persoon deze foto van uw familie in Syrië eigenhandig had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 3), wat geheel tegenstrijdig is met uw Verklaring voor de DVZ op 2 september 2010, namelijk dat u de foto samen met uw identiteitskaart al lange tijd geleden via de post, door uw oom opgestuurd, ontvangen had (zie Verklaring dd. 2/09/2010, punt 36). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen beweert u dit niet te hebben gezegd en denkt u dat ze u bij de DVZ geen vragen hebben gesteld over de foto (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze argumenten bieden geen afdoende verschoning aangezien er uit de Verklaring dd. 2 september 2010 blijkt dat er u wel degelijk specifieke vragen werden gesteld hieromtrent (zie Verklaring dd. 2/09/2010, punt 36). Verder ontkende u ten stelligste dat u tijdens het gehoor op het CGVS tijdens uw eerste asielaanvraag verklaard had dat u uw foto's met betrekking tot uw bekering verloren bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 17/02/2010 1ste asielaanvraag, p. 5). U beweerde dat er nooit over foto's gesproken werd, ook niet door uzelf (gehoorverslag CGVS dd. 4 februari 2011, p. 4). Ook deze uitleg kan niet overtuigen gezien uit de genoteerde weergave van dit specifieke gehoor blijkt dat u hier wel degelijk over hebt gesproken. Het feit dat u op de zetel van het CGVS ook niet kon aangeven waar de kerk in Beirut zich bevond noch de naam van de priester kon opnoemen (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5), bevestigt andermaal het ongeloofwaardige karakter van uw effectieve bekering.

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat u aangaande het door u neergelegde 'origineel' arrestatiebevel dd. 12 mei 2010 heel vaag bleef wanneer er u gevraagd werd in welke omstandigheden uw familie dit document heeft kunnen bemachtigen. U vermoedde enkel dat uw broer Z.(...) het ofwel via de mukhtar ofwel via de kruidenier heeft ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 5). U hebt echter zelf hieromtrent geen details gevraagd. Geïnformeerd waarom u Z.(...) niet gevraagd hebt hoe hij het arrestatiebevel heeft kunnen bekomen, vergoelijkte u dit door te stellen dat u over de telefoon niet graag over uw problemen praat (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit argument biedt geen afdoende verschoning aangezien hij u eerder al had verwittigd over het bestaan van dit document en het feit dat de autoriteiten naar u op zoek zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder beweerde u dat het arrestatiebevel uitgevaardigd werd aangezien de Amn (Veiligheidsdienst) naar u op zoek was, toen u nog in Syrië was, maar ze u niet konden vinden (gehoorverslag CGVS, p. 5). U kunt echter geen verklaring bieden waarom de autoriteiten meer dan acht maanden gewacht zouden hebben alvorens een arrestatiebevel uit te vaardigen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit door u neergelegde document, temeer uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat er op grootschalige wijze valse en door corruptie verkregen Syrische documenten circuleren.

Wat betreft uw 'réfugié sur place' activiteiten, namelijk uw deelname aan een betoging in maart (12 of 14 maart) 2010 vóór het Europees Parlement en twee betogingen vóór de Syrische ambassade die zich volgens u ergens in juli en augustus of september situeerden (gehoorverslag CGVS, p. 8 + zie foto's in groen mapje) dient er te worden opgemerkt dat u bij deze actie geen prominente, laat staan leidinggevende rol, op u hebt genomen. U was enkel aanwezig in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. Gezien de afwezigheid van vervolging tegen uw persoon in uw land van herkomst en gezien het feit dat u binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap in België geen prominente politieke rol speelt, is het niet aannemelijk dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn u te identificeren als een opposant van het regime. Ook uw loutere verklaring dat foto's van uw deelname aan de betoging in maart 2010 op het internet zouden zijn verschenen (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10), bieden hiervoor geen bewijs. In de marge dient er nog te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat u uw 'réfugié sur place activiteit' van 12 of 14 maart 2010 al niet eerder in uw verzoekschrift dd. 8 april 2010 hebt laten noteren noch de foto's (en eventueel website) hebt laten toevoegen. Ook dient er nog te worden vastgesteld dat u ná het interview op de zetel van het CGVS, dd. 4 februari 2010, enkel een leeg DVD+R plastic doosje aan uw advocaat hebt overgemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 10 + zie nota toegevoegd aan groen mapje bij DVD+R plastic doosje) waardoor het tot op heden onduidelijk is

op welke website uw foto's zouden zijn verschenen. Het attest ondertekend door Mr. H.(...) M.(...) (dd. 28/06/2010) waarin uw *réfugié sur place* activiteiten als sympathisant worden bevestigd, is opgesteld ter uwen behoeve en heeft bijgevolg geen objectieve waarde (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder is het zeer bevreemdend dat u dit attest pas hebt laten opstellen nadat u op 12 maart 2010 uw weigeringbeslissing (dd. 10/03/2010) van het CGVS hebt ontvangen en dit in geval u het misschien ooit nodig zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw vergoelijking voor uw laconieke houding, namelijk het uitblijven van een aanvraag om een attest te bekomen omwille van het feit dat deze vraag u niet gesteld werd (gehoorverslag CGVS, p. 7), is niet afdoende aangezien het aan u als kandidaat-vluchteling is om uw asielrelaas te staven met alle nuttige stukken.

Er dient te worden geconcludeerd dat u er gezien bovenstaande observaties niet in bent geslaagd om aan te tonen dat u in Syrië een risico loopt zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 of in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name “*De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op asiel en migratie*”, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bindende werking heeft, dat dit gevolgen heeft voor de toepassing van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volle rechtsmacht dient te hebben en thans niet voldoet aan deze vereiste. Voorts geeft verzoeker een theoretische uitzetting over ‘full jurisdiction’ en betoogt hij dat de RvV ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak en dat de RvV zich ervan dient te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling bij terugkeer naar Syrië. Hij vervolgt dat hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal (CGVS), een mogelijkheid die in casu verboden is, minstens niet voorzien, en dat er geenszins sprake is van processuele gelijkwaardigheid van de partijen omdat hij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van het CGVS, doch van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Verzoeker vraagt volgende prejudiciële vragen te stellen: “*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?*” en “*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat?*”.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 EVRM, beperkt verzoeker zich tot dezelfde theoretische discussie.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM, voert verzoeker aan dat voornoemd artikel een effectieve nationale rechtsbescherming garandeert, meent hij dat een

adequate rechtsbescherming verder gaat dan een loutere wettigheidscontrole en zeer zeker ook verder gaat dan de beweerde "volle rechtsmacht" die de RvV volgens het Grondwettelijk Hof zou hebben. Samengevat meent hij *"dat de RvV in zijn "volle rechtsmachtbeoordeling" de schending op een mogelijke schending van art. 13 EVRM dient te weren en dit dient te blijken uit de motivering."*

3.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 39 van de richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en de rechten van verdediging, komt verzoeker niet verder dan de reeds herhaalde grieven in de eerste drie middelen.

3.5. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van de artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing foutief en niet afdoende is, en stelt hij dat zijn verhaal wel degelijk waar is.

3.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

3.7. Waar verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en volle rechtsmacht, en hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waaronder de rechten van verdediging en het recht op een beroep in volle rechtsmacht, aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen, in strijd is met het begrip "full jurisdiction" zoals vastgelegd in artikel 6 EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2. Zie eveneens GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.).

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperken (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.28.1.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3).

Uit de geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke juridictionele waarborg is beroofd. De Raad stelt dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (en in artikel 13 van het EVRM), zodat het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Hof van Justitie wordt verworpen. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord blijkt te zijn met deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is niet relevant.

Behoudens een theoretische uitzetting geeft verzoeker ook niet concreet aan welke elementen met betrekking tot zijn asielaanvraag niet door de Raad onderzocht kunnen worden. Verder is het niet duidelijk op welke wijze verzoekers rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Immers, op de openbare terechtzitting van 6 mei 2011 werd verzoeker bijgestaan door zijn raadvrouw, werd aan de raadvrouw de mogelijkheid geboden toelichting te verschaffen bij het verzoekschrift en eventuele opmerkingen te formuleren op de nota van de verwerende partij, en werd ook aan verzoeker de mogelijkheid geboden zijn relaas toe te lichten, een mogelijkheid waarvan verzoeker, noch zijn raadvrouw gebruik hebben gemaakt vermits zij hebben verwezen naar hetgeen in het verzoekschrift werd uiteengezet. Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in casu geen repliekmemoorie heeft ingediend maar wel de door de wet voorziene nota met opmerkingen op het verzoekschrift, dat tijdig werd ingediend en waarvan verzoeker kopie heeft ontvangen samen met de beschikking waarbij de terechtzitting werd vastgesteld op 6 mei 2011. Waar verzoeker nog een prejudiciële vraag wil stellen over de eigen onderzoeksbevoegdheid van de RvV, kan volstaan worden met de verwijzing naar het voornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof. Waar verzoeker nog vraagt of een beroep met volle rechtsmacht inhoudt *“dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op antwoordbesluiten van de Lidstaat”*, wijst de Raad erop dat in casu de verwerende partij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is, die geheel onafhankelijk is bij het nemen van zijn beslissingen (artikel 57/2 van de vreemdelingenwet) en niet *“de lidstaat”*, en deze vraag niet noodzakelijk is voor het oplossen van het voorliggend geschil.

3.8. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in 1997 bij de voorbereidingen van de viering van Newroz werd opgepakt door de Syrische autoriteiten en een jaar later, in mei 1998 werd vrijgelaten. In 1999 verbleef hij gedurende een maand in Libanon waar hij zich bekeerde, waarna hij terugkeerde naar Syrië. Tussen 1998 en 2009 werd verzoeker één keer geïnterpelleerd door de veiligheidsdiensten naar aanleiding van een geschil met een aantal moslimjongeren. Bij deze gelegenheid werd hem ook gevraagd waarom hij geen Baathlid is. Verzoeker is sympathisant van de Yeketi-partij.

3.9. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 10 maart 2010. Naar aanleiding van verzoekers beroep werden bij arrest nr. 44 749 van 11 juni 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Omtrent de eerste asielaanvraag werd een beslissing genomen die rekening hield met alle relevante elementen. Verzoeker kreeg daarbij de kans om zijn asielerzoek zo correct en omstandig mogelijk uiteen te zetten en waar mogelijk te staven met stukken. De weigeringsbeslissing die na onderzoek van alle elementen genomen werd door de commissaris-generaal, werd door een arrest van 11 juni 2010 door de Raad bevestigd. Het gezag van gewijsde van dat arrest omvat de vaststelling dat aan verzoekers detentie van 1997-1998 geen geloof wordt gehecht, hij ook zijn actuele vrees (anno 2009) in Syrië niet aannemelijk maakt, verzoeker ook niet concreet aantoont dat het louter weigeren lid te worden van de Baath-partij in Syrië een grond voor vervolging zou zijn en uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat hij in de laatste 10 jaar vervolgd of geïnterpelleerd werd omdat hij zich bekeerde tot het Christendom of dat deze bekering één van de redenen was voor zijn vlucht.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is thans beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen. In zijn tweede asielaanvraag baseert verzoeker zich op dezelfde feiten die hij heeft aangehaald in zijn eerste asielaanvraag en haalt hij de volgende nieuwe elementen aan: een aantal foto's waaruit blijkt dat verzoeker in België actief is en deelnam aan verschillende demonstraties; een attest van de Yeketi-partij waarin bevestigd wordt dat hij sympathisant is van deze partij; een foto van zijn doopsel; een 'origineel' arrestatiebevel en de verklaring dat zijn broer Z. vier keer werd meegenomen voor ondervraging waarbij de agenten wilden weten waar verzoeker naartoe getrokken is (DVZ, stuk 9, verklaring). Op 8 februari 2011 stuurde verzoeker per aangetekende zending een leeg "DVD+R plastic doosje" en een brief van zijn raadsman.

Ter terechtzitting toont verzoeker een aantal foto's waaruit zijn deelname aan bepaalde manifestaties in Brussel blijkt.

3.10. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de foto van een doopsel niets wijzigt aan de beslissingen genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, (ii) hij aangaande het door hem neergelegde 'origineel' arrestatiebevel dd. 12 mei 2010 heel vaag bleef, en uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er op grootschalige wijze valse en door corruptie verkregen Syrische documenten circuleren, en (iii) wat zijn 'réfugié sur place' activiteiten betreft, namelijk zijn deelname aan een betoging in maart 2010 voor het Europees Parlement en twee betogingen voor de Syrische ambassade, opgemerkt dient te worden dat hij bij deze actie geen prominente, laat staan leidinggevende rol op zich heeft genomen, zijn loutere verklaring dat foto's van zijn deelname aan de betoging in maart 2010 op het internet zouden zijn verschenen hiervoor geen bewijs bieden en het attest ondertekend door Mr.H.M. opgesteld is ten zijne behoeve en geen objectieve bewijswaarde heeft, zoals wordt toegelicht.

3.11. Waar verzoeker voorhoudt dat er een veiligheidsdienst bij hem thuis was geweest en naar hem op zoek was en hij vreesde om opnieuw gearresteerd te worden, wijst de Raad erop dat verzoeker voorbij gaat aan de vaststellingen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag waarin werd vastgesteld dat hij niet in het minst aannemelijk heeft gemaakt dat hij ooit door de Syrische autoriteiten werd aangehouden of geïnterviewd om welke redenen dan ook, zoals blijkt: *"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft van zijn aanhouding en detentie van 1997-1998 terwijl uit het rapport waarnaar verzoeker verwijst, te lezen staat dat Koerdische politieke leiders en activisten voor oppositieactiviteiten veroordeeld worden door de rechtbank tot een gevangenisstraf van 5 tot 8 jaar en ook naar aanleiding van Koerdische culturele feesten, waaronder Newroz, arrestaties worden gedaan en de arrestanten voor de rechtbank moeten verschijnen. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen opgepakt werd naar aanleiding van de Newrozfeesten van 1997 en bijna een vol jaar werd aangehouden, niet voor de rechter diende te verschijnen en ook niet werd veroordeeld. Voorts is het merkwaardig dat verzoeker die opgepakt wordt op het ogenblik dat hij als sympathisant voor zijn partij Yeketi een podium bouwt, ook geen enkel document kan voorleggen van de partij ter staving van zijn aanhouding omwille van de door hem voorgehouden feiten, terwijl algemeen geweten is dat de Koerdische oppositiepartijen er alles aan doen om ruchtbaarheid te geven aan detenties en veroordelingen van Koerden. Dit klemt des te meer nu verzoeker beweert dat zijn broer lid is van de partij (gehoor, p. 8) en hij geen informatie doorgaf aan de veiligheidsdiensten teneinde zijn broer te beschermen.*

Hoe dan ook, bij gebrek aan enig begin van bewijs kan van verzoeker een coherent en geloofwaardig verhaal worden verwacht, wat in casu niet het geval is. Zelfs al zou verzoeker er in slagen om op één avond en nacht samen met één kompaan (gehoor, p. 10 "het was er één. De chauffeur van de tractor ging weg") een houten podium te bouwen en op te trekken (gehoor, p. 10 "ik had een beetje ervaring") dan nog is de Raad van oordeel dat verzoekers relaas verzonnen is. Het is immers niet geloofwaardig dat verzoeker gedurende bijna een jaar wordt aangehouden en vastgehouden om de opdrachtgevers van het maken van het podium te klissen terwijl het Newrozfeest van 1997, blijkens verzoekers verklaringen, gewoon plaatsvond. Zoals in het verzoekschrift wordt bevestigd, hebben de Syrische veiligheidsdiensten er geenszins moeite mee om een grote bijeenkomst naar aanleiding van Newroz te "verstoren" zodat de veiligheidsdiensten, indien zij er op uit waren om de opdrachtgevers op te pakken, dit wel zouden gedaan hebben tijdens het feest of na afloop van het feest. Bovendien is algemeen geweten dat de veiligheidsdiensten met informanten en verklikkers werken zodat zij op eenvoudige wijze achter de namen van de opdrachtgevers konden komen, temeer een Newroz viering elk jaar gebeurt in Ain Dara. De Raad hecht derhalve geen enkel geloof aan verzoekers detentie in 1997-1998.

2.12. Wat de aanleiding van zijn vlucht in 2009 betreft, merkt de Raad op dat ook hiervan geen enkel begin van bewijs wordt ingediend. Daarnaast is verzoeker uiterst vaag en komt hij niet verder dan de bewering dat hij traditionele kledij en vlaggen maakt in opdracht van de Yeketi-partij, de autoriteiten de culturele identiteit van de Koerden trachten te onderdrukken zodat het niet onlogisch is dat men zich focust op de kleermaker die vlaggen en traditionele kledij maakt, en er zeer veel veiligheidsdiensten in Syrië zijn zodat het zeer moeilijk is om te weten welke van deze diensten naar hem op zoek is.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tussen 1998 en 5 september 2009 een aantal keer in zijn zaak bezoek kreeg van de geheime dienst en één keer naar hun bureau werd gebracht (gehoor, p. 17). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de veiligheidsdiensten, die verzoeker blijkbaar zonder enige moeite weten te vinden in zijn winkel, een raid op zijn huis gaan uitvoeren terwijl verzoeker niet thuis is

zodat het voor hem mogelijk is om te ontkomen. Ook met betrekking tot de reden waarom een raid zou zijn uitgevoerd, blijft verzoeker vaag. Zo stelt hij in het verhoor het volgende: "(...) Hij zei tegen mij ik moet in dat huis verblijven en op de volgende dag gaar hij informeren wat aan de hand was. Ja, mijn oom na vraging hier en daar vond dat mijn probleem heel groot is. Hij kon niets doen. (...) in dat huis met aanwezigheid van mijn oom en leden van de partij hebben ze gediscussieerd over mijn probleem. Daarna hebben ze tot idee gekomen dat ik weg moest uit Syrië zo dat ik niet nog een keer naar de gevangenis kunnen gaan. Naar een democratisch land. (...) Wij moesten alles in het geheim doen om ons te beschermen van de geheime dienst en de politieke geheime dienst. (...) Waarom zochten ze u? Misschien heeft iemand informatie gegeven aan hun. Het was razzia. U heeft geen idee waarom ze u zouden zoeken? Ik wist het niet maar toen mijn oom in Afrin was hoorde hij dat het te maken had met dat ik Koerdische kledij en Koerdische vlaggen had gemaakt en over de Islam. Van wie vernam hij dat? Ik weet het niet. Hij weet ook niets. (...)” (gehoor, p.18 en 19).

Tot slot wijst de Raad er dienaangaande nog op dat van iemand die beweert gevisieerd te worden door de veiligheidsdiensten in Syrië, en voorhoudt in het verleden gearresteerd en gedetineerd te zijn als sympathisant van een oppositiepartij, kan verwacht worden dat hij perfect op de hoogte is van welke veiligheidsdienst hem opspoor, en in casu welke veiligheidsdienst een raid op zijn huis heeft gehouden en bij zijn winkel is langs geweest. Verzoeker maakt derhalve zijn actuele vrees niet aannemelijk.” (arrest RvV nr. 44 749 van 11 juni 2010).

3.12. Voorts wijst de Raad erop dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. De bewering tot een bepaalde sociale groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten. De loutere verwijzing naar de repressie van Koerden in Syrië is niet afdoende om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te nemen. Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier en waarom hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt in het geval van terugkeer naar Syrië.

3.13. In de mate verzoeker herhaalt dat er zeer veel veiligheidsdiensten zijn zodat het zeer moeilijk is om te weten welke van deze diensten naar hem zoeken, gaat hij ook hier voorbij aan de motivering in het arrest naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag: *“Tot slot wijst de Raad er dienaangaande nog op dat van iemand die beweert gevisieerd te worden door de veiligheidsdiensten in Syrië, en voorhoudt in het verleden gearresteerd en gedetineerd te zijn als sympathisant van een oppositiepartij, kan verwacht worden dat hij perfect op de hoogte is van welke veiligheidsdienst hem opspoor, en in casu welke veiligheidsdienst een raid op zijn huis heeft gehouden en bij zijn winkel is langs geweest. Verzoeker maakt derhalve zijn actuele vrees niet aannemelijk.” (arrest RvV 44 749 van 11 juni 2010).*

Dit klemt des te meer nu hij als bewijs van zijn bewering gezocht te worden door de veiligheidsdiensten een ‘origineel’ arrestatiebevel indient. Bovendien stelt de Raad vast dat aan het ‘origineel’ arrestatiebevel geen bewijswaarde wordt toegekend in de bestreden beslissing: *“Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat u aangaande het door u neergelegde 'origineel' arrestatiebevel dd. 12 mei 2010 heel vaag bleef wanneer er u gevraagd werd in welke omstandigheden uw familie dit document heeft kunnen bemachtigen. U vermoedde enkel dat uw broer Zuheir het ofwel via de mukhtar ofwel via de kruidenier heeft ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 5). U hebt echter zelf hieromtrent geen details gevraagd. Geïnformeerd waarom u Zuheir niet gevraagd hebt hoe hij het arrestatiebevel heeft kunnen bekomen, vergoelijkte u dit door te stellen dat u over de telefoon niet graag over uw problemen praat (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit argument biedt geen afdoende verschooning aangezien hij u eerder al had verwittigd over het bestaan van dit document en het feit dat de autoriteiten naar u op zoek zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder beweerde u dat het arrestatiebevel uitgevaardigd werd aangezien de Amn (Veiligheidsdienst) naar u op zoek was, toen u nog in Syrië was, maar ze u niet konden vinden (gehoorverslag CGVS, p. 5). U kunt echter geen verklaring bieden waarom de autoriteiten meer dan acht maanden gewacht zouden hebben alvorens een arrestatiebevel uit te*

vaardigen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit door u neergelegde document, temeer uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat er op grootschalige wijze valse en door corruptie verkregen Syrische documenten circuleren.”.

Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift geen enkele poging om het motief aangaande het arrestatiebevel te weerleggen. Dit motief, dat steun vindt in het administratief dossier, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.14. Waar verzoeker zich opnieuw beperkt tot een herhaling van zijn verklaring in zijn eerste asielaanvraag met betrekking tot zijn bewering dat hij geen lid wilde worden van de Baath-partij verwijst de Raad naar hetgeen gesteld is in voornoemd arrest: *“Dat het feit dat hij geen lid van de Baath-partij wil worden een bijkomend argument is waardoor er meer kans is op arrestatie en foltering, kan de Raad evenmin overtuigen gelet op het feit dat verzoeker blijkbaar nooit lid van de Baath is geweest en om die reden ook nooit werd vervolgd. Verzoeker toont ook niet concreet aan dat het louter weigeren lid te worden van de Baath-partij een grond voor vervolging in Syrië zou zijn.”.*

3.15. In de mate verzoeker thans een foto voorlegt van zijn doopsel in Libanon in 1999 wijzigt dit ook niet de vaststelling naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag: *“Waar verzoeker nog stelt dat hij Christen is geworden in Libanon in 1999, kan de Raad ook hier enkel vaststellen dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat verzoeker in de laatste 10 jaar vervolgd of gevisieerd werd omdat hij zich bekeerde tot het Christendom en dat deze bekering één van de redenen was voor zijn vlucht.”.*

3.16. Met betrekking tot zijn activiteiten in België merkt de Raad op dat indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, zoals in casu het geval is, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on refugee sur place claims*, februari 2004).

Verzoeker betwist niet dat hij aan de manifestaties in België heeft deelgenomen als gewone participant en hij daarbij geen leidinggevende rol heeft gespeeld. *“U was enkel aanwezig in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. Gezien de afwezigheid van vervolging tegen uw persoon in uw land van herkomst en gezien het feit dat u binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap in België geen prominente politieke rol speelt, is het niet aannemelijk dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn u te identificeren als een opposant van het regime. Ook uw loutere verklaring dat foto's van uw deelname aan de betoging in maart 2010 op het internet zouden zijn verschenen (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10), bieden hiervoor geen bewijs. In de marge dient er nog te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat u uw 'réfugié sur place activiteit' van 12 of 14 maart 2010 al niet eerder in uw verzoekschrift dd. 8 april 2010 hebt laten noteren noch de foto's (en eventueel website) hebt laten toevoegen. Ook dient er nog te worden vastgesteld dat u ná het interview op de zetel van het CGVS, dd. 4 februari 2010, enkel een leeg DVD+R plastic doosje aan uw advocaat hebt overgemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 10 + zie nota toegevoegd aan groen mapje bij DVD+R plastic doosje) waardoor het tot op heden onduidelijk is op welke website uw foto's zouden zijn verschenen.”.* Met de loutere verklaring dat hij actief is in de Koerdische beweging in België weerlegt of ontkracht verzoeker de pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande niet. Ook gaat hij voorbij aan de vaststelling dat de DVD die hij aan het Commissariaat-generaal liet worden via zijn advocaat, leeg was waardoor het onduidelijk is op welke website zijn foto's zouden zijn verschenen zijn.

In de mate verzoeker ter terechtzitting nog een aantal foto's van zijn deelname aan manifestaties toont, wijst de Raad erop dat dit niets wijzigt aan voorgaande vaststellingen en verzoeker overigens nogmaals

bevestigt dat hij een gewone deelnemer is en geen leidinggevende rol speelt in de Koerdische beweging in België.

3.17. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus blijkbaar op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, vermits hij wel de subsidiaire bescherming vraagt maar niet nader toelicht. Naar aanleiding van het onderzoek van zijn asielaanvraag werd vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

3.18. Wat de actuele veiligheidssituatie betreft, merkt de Raad op dat de begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten “*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*”. Het tweede lid van dit artikel stelt dat “*interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...*” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

Op 4 mei 2011 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ‘Subject Related Briefing’ van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië geworden. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 200 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn echter gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara’a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara’a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als ‘vreemdeling’ of ‘staatloze’ stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat “[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Merken we op dat het aantal demonstraties in de hoofdstad eerder beperkt is. Het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen het regime weliswaar hoofdbrekens bezorgen, maar anderzijds niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een

massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteed. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...).” (eigen onderlijning).

Dit schriftelijk verslag werd op 4 mei 2011 per fax overgemaakt aan verzoekers raadsman. Ter terechtzitting wordt aan verzoeker de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde ‘Subject Related Briefing’. Hij brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

3.19. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS